

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Kundgörelser.

Dorgaren Lars Sundbeck har nu beslutat at sälja sin gård, om hvilken lägenhet jag ej kan fullkomligen yttra mig. Som jag hörer, finnes nedervånningen, utom sal, 7 rum, och i bryggstugan en inmenurad panna, jämte källare til 4 hushåll och tilhöriga rånnor at hamnen: åfwen 2 bakugnar. 3 öfvervånningen äro, med salen inberäknad, 3 rum; allesamman med järn- eller pottetakelungor om et undantages, försedde. 3 samma vånningar äro 2 kök, och öfwerst en vind af 4 afflisten. Allt hushållen äro så i öfver- som undervånningen utlagde til Påst.

En stark och behållen, ja grönmalad slåde, med bjellertyg och slåderfall, är til köps, hvarom närmare underrättelse kan erhållas hos Herr Lars Hansson, boende på Kronhusgatan.

Nytt på året, och nytt i Staden! Öström finnes på Tre Kemare.

På Torsdag spelar Herr Diskman en solo på Fleutetraversiere, och en duo på en liten Quartenfleute.

En ärlig man, tillika med des hustru, bågnygifta, begära något läkemedel emot den förödliga weligas liggsjukan, eller förslag på någon utväg af fångnen före kläckan 9.

Censur förmodar, at honom icke mer af wederbörans händer något sådant; som med correcturet Gdth. M:o 2 förelupet; därest s. 17, i den tomta raden, böck stätt:

lärde dig den qwäsning idwa,
och det til förekommande af vanskändig gisning.

Detta seltog är ej i Boktryckeriet begånget.

Götheborgska
Magasinet.

Fredagen, den 1 Februarii 1760.

Berättelse om forna jordbäfningar i
Sverige.

Det är beshinnerligt, at mången anser den nyssgen omtallda jordbäfningen, som något altför sällsynt, och nästan ohört i våra orter. Det är snarare et bewis, at man glömmet snart, hwad hos oss passerar. Mellan år 1690 och 1700 kändes åtfälliga jordbäfningar, om hvilka Archiater Hjårne lemnar underrättelse, uti des anledning til bergarters upfunnade, s. 156 och följ. Här kändes åfwen i Skåne en häftig jordbäfning år 1691 uti Februari månad; hvarom Hans Excellence Gref Ascheberg

* Denna införes med obeskriwelig förbindelse til Författaren, som jag ej har frihet at namna: men om Historien, eyaru liten, förråder måstaren; var jag icke där för. Han berättar desutan, at nyaste jordbäfningen åfwen kändes i Lund, och på många andra ställen i Skåne. Hulen hafwa darrat, och många blifwet upwåkta ur sin sömn. Et starkt eldsken i wester har man ock wid samma tilfälle blifwet warse.

Ascheberg lemnat utförlig berättelse til Hans Majestät samma år. Denna skakning var och i frist minne hos Almogen i Öbänge härads för 30 til 40 år tillbaka; då de beklagade sig, at deras middagsstref, som de haft i sina stuger, blifwet därigenom förwillade. År 1718, kort före Konung Carl det tolfstes död, kändes en stark jordbävning i Wermland, som uphyste gemene man med spådomar. I Acta Literaria Sueciæ nämnes och om några stordjordbävningar. De beshynnerliga rörelser, som kändes i Sverige 1755, wid Lissabons undergång, ontaltes öfweralt i posttidningarne; och hördes äro nästan wid samma tid, då liksom af starka pistskott i jorden, wid et hus, som ligger i Trillestaföken i Skåne, och heter Skaglarv, et litet stycke från Rosenlund. Detta gifwes dock intet ut, som ägande et nödwändigt sammanhang med jordbävningen: ty smällen kom ifrån en med björk annat ris öfverwuxen mässe eller kår, hwilket Almogen berättar waret sjo tilförene.

Öconomista Frågor *.

Seban Tull, en berömd Engelsman, uppgifwit sit bekanta rön, at ärligen nytja 100 tunnland utom gödsel, til hwetesåde; hwarwid han brukar en slags högning eller kupning öfwer två rader

* Dessa äro inlemnade af en Sunnare, som gick för Sveriska åkerbrukets, wil mindre kännas, än alla alla tings orsaker:

Felix, qui potuit rerum cognoscere causas!

på en ogödd åker, med den osformodeliga framgång, at han wid skordetiden hemtat likaså många och dynga kårivar, som då åkren waret gödd och besädd hel och hållen: anställer man häröfwer följande frågor, öfwer hwilka wåre patriotiske och namnkunnige hushållare tåktes med första inlemnna tillförlitliga svar.

1. Om någon wetherligen förlagt, eller erinrat någor emot öfwoannåmda rön?

2. Om någon här i landet försökt, at efter Tullskas methoden så och bruka jorden, och til den ändan påfunnet någon machin, tjenlig til drifning, utom högningsplog, m. m.?

3. Hwad det är, som gör den brända jorden fruktbar utan gödsel, efter Birgillii maner, Georg. Lib. 1. v. 8. 85?

4. Om icke askan, sedan saltet genom lutning afgäde, åter bekommer sit salt, i fall hon blir utslädd i fria luften, och det genom attraction; så at samma aska kan å nyo utlutas, och således meddelas salt?

5. Om icke jordparticlar, delte til samma finhet som aska, hafwa samma dragande kraft, at hemta salt ur luften?

6. Hwarifrån den öfwersta matsjorden undsfär salt, och den nedersta samma färg utan salt?

7. Om kål och pyliska wårter kunna blifwa frodiga, utan at jorden rebes, rensas och kupas?

8. Om icke gödsel gifwer ogräs, emedan fröen gå hela genom creaturen, och om icke ogräs alwamest hindrar och betager sådeswårten, nödigare förden till ång än åker?

9. Om icke torkorf, eller annan tork- och matjord, uplagd i högar, meddelar samma fruktbarhet, som gödsfel, sedan den torkat och blifvet matig? Fördelagtigare blir hon i den händelsen, om besrielse från ogräs.

Pröfwat dessa grunder sanna och riktiga, nämligen att tork och myllad jord ej mindre bidrager till fruktbarhet, än selswa gödsfelen, som reder och odlar jorden: så tillkommer Herr Zull oförnekligt pris och företräde framför andre wid återbruket. Ty processen och förmånerne wid hela Zulls åkerbruk äro följande:

1. Tages myllan på stället, och lägges åt åker ryggen, hvilken besås med 2 rader säd allena, och det med en säningsmachin, så att kornen blifwa i distans och djupet liksom planterade; hwart många stjekar och ar utspida sig efter en rot.

2. Blifwer jorden imellan åkerryggarne ej allna trådad, utan också genom hög- och kypningsplog fördelt och myllad, hela tiden då säden växer: hwilken igenom altsamman efter behof användes, i det att jorden ömsom hwilar, och ömsom beqwämes, emottaga luft och dag.

3. Sparas gödsfelen till ången, där intet ogräs har rum: att ej förtiga en annan besparing, hwilken med hela kostnaden betalas; så wida sin ortondelse af hwar tunnans utsäde utan minsta åsventyr i drages.

Min Herre,

Åf den händelsen, att jag i samtal med en tid länge sedan dubbad Kongl. Swärdsordens Riddare lyckönsade

lyckönsade honom till sin förtjenta hed, började jag eftersinna, med hwad slag af belöningar fordue Swea Konungar ihogkommet werkelige hjettedater och krigsförtjenster hos trogne undersåtare. En Frälsarens Orden är worden inrättad af Konung Eric den fjortonde wid des kroning, och Guds lambs Orden af Konung Johan den tredje, år 1569, hwilka efter all sannolikhet med Konungarnes Regementen hafwa upphört. De tre Kongl. Fredrikste Orden äro ewärdeliga minnen af en ej mindre hjette, än Konung, och igenom de samme uprefas honom ärligen nya ärestoder. Men gå wi något längre tillbaka i tideböken; sinne wi antingen inga Orden inrättade, eller också trohet, mandom och ärlighet på helt annat sätt belönte. Konung Magnus Eriksson, med tilnamn af Smek, hålles för instiftare af Seraphiner-Orden, och sättes des upphof uppå åratal 1334, då den likwäl kanske icke långt därefter försvunnet, till des den åter förnyades af Höghstfällige Konung Fredrich den förste. Den Kongl. Swärds-Ordens ålder är mig aldeles obekant, och lär näppeligen kunna inhemtas. Den ägde med den förre samuna lyckeliga öde, att den 17 April 1748 återwinna sin fordna glants. Till desse bägge Orden lade Konungen en ny, näml. Kongl. Nordstjerne-Orden. Jag behöfwer icke länge uppehålla min Herre i ett så bekant ämne, utan går åter till min föresats. Huru hafwa då wåre Swenske Monarcher, om icke med Orden, dock med andra Kongl. märken, werkeligen försäkrat dem, som för Konung och Rike kläde blodig skjorta, om sin nåd

och wälwilja? Eror min Herre wäl, at sådant Kongl. upmuntringar sträkt sig ända til gemens Soldaten? Til et bewis häruppå meddelar jag Kongung Eric den fjortondes bref til sin Fältherre Carl de Mornai, då stadd med Swenska Armeen i Lifland. Om jag ej bedrager mig, lærer detta tillförene ej wara trykt.

K. Erichs den 14des bref till H. Carolus de Mornai. Dat. Stockholm, den 14. May 1563.

Efter thet ic. Wij gunsteligen äre tillsinnes och betänkie vårt frigsoldat, som sig troligen och merligen bewiset hafwe för Wittenstenn och Pernou up thet the sig en amman tid thes wälwilligare scholathe besinne, och wij dog icke wette huru många och hwilke the äre, som thet till förtiänt hafwe, thet före forschicke wij eder med thenne breswisere **W. Helsingh** 500 st. armband, och 50 st. halsringar och wele wij, at i efter hvars och ens förtiänstföle dhem dele och uthskifte, både ibland ryttar och knechter, som sig wäl bewist hafwe, och thet war gunst och nåde tillsene. ic.

Desse raste buffar med sina armband och halsringar, igenom hwilka de af Kongl. nåd utmärckte ifrån den öfrige hopen, kunna ju i wist affeende kallas riddare, så wida dygd, förnuft och mandom gör adel och en ägta förtjenst, som Kongung Gustaf den förste fordom Kongeligen sade. I de gamla sagorne

sagorne finne wi ringar eller gullbaugar ofta omtalas, hwaras de, som boro dem til hjelteteken, kallades Baugameidir. Björner har med nog sorgfällighet utredt, at de woro af trenne slag, näml. arm-hand- och fingerringar, hwilka prydde så wäl Konungar, som andre Hjeltar och Herrar. Efter den tidens bruk gäfwos alla redbarheter sina wissa namn. Valdurs ring fick heta Drypner, af den egenkapen, at hwar nionde natt drypte eller alstrades otta lika wigtiga ringar af den ena; det är, efter Björners uttolkning, at uttrycka det öfwerflöd af guld, som Dden ägde, hwilket han utdelte hwar nionde dygn til sina Hofmän, och hade ända lika mycket igen. Kongung Adil i Upsala tilhörde, såsom en stor Hjelte, hjelmen Hillbegallt, brynjan Sindleif, på hwilken intet järn kunde bita, och guldringen Sniagris, som war en kostbar ägendom. Hjelten Starkotter fick af Kongung Wikar, såsom kämpelön och wänstapsteken, en gulbring, som stod tre marker gull, och lär således hafwa fodrat en styf arm. En sådan ring kallas en Kongalik ägendom. I en gammal Kämpehistoria igenfinne wi äfwen en hel dubningsact, om man så får säga, då Kongung Häkan Abelsten drog sit swärd ur sidan, både bredt och långt, och tog en stor och god gulbring af sin arm, den han strök öfwer swärdsudden; rakte den sedan til Kämpen Egil Skallagrim, hwilken up på samma sätt med udden af sit swärd emottog ringen. Utom tapre frigsmän, ihogkommos äfwen finrike Poeter, då ringar blefwo dem gifne i bragar- eller staldelön.

Jag hinner icke med, at utröna bestäffenheten af Kong Eric den fjortondes arm- och halsringar eller band. Jag kan just icke weta, huru wida de liknade de gamles, af hwilka någre i Sverige äro uphittade. Utminstone låra de ej hållet samma wigt, om de alla waret af guld, hwaruppå man med orsak twiflar. Rog af, at man ser i hwad ädelt upsat de blifwet utdelte. Jag förblifwer, m. m.

W . . .

Öfversättning af Papes Bön.

Denna bön, af hwilken flera öfversättningar finnas, och som jag menar, i de föga bekanta tankes försök, är utan twifwel förträffelig i ängelsta grundspråket; och förtjenar at sngas af alla tungor. Den en Pope är den enda, som öfversäde Homerus wäl fodras ej swaga afslar, at wäl framdraga den fören i Swenska kläder.

O, Himla-Fader wär! som med din helga Riket
All werldens Hednafolk och alla slägter dyrka,
Så länge skapad werk utaf din wårdnad glädes
O, högstbesutne Gud! som wördas allestädes
Du, Källa til all ting, som tänkes, rörs och finnes
När dennda swaga själ ej mera wet och minnes,
Än det, at du allen är god och nåderik,
Et ewigt Gudoms ljus; men jag de blinde
Du, som af mildhet täkts en dödlig gäfwan unna
At något godt ifrån det onda skilja kunna;
Som werldar gifwet fick, af ewig förefrist,
Och lemnat mänsklig själ sin wiljes fria drist.

Hwad

Hwad samwetslagen tyks af mig otwunget kräfwa,
Så högt, som Himlen sjelf, hjelp mig at eftersträfwa;
Men, hwad mit samwet mig befaller til at fly,
Hjelp mig, at detta mer, än tusen dödar, fly.
Låt, milde Far, det alt, hwad timligt du mig gifwer,
Så nytjas, at det ej af mig misbrukat blifwer!

Än, at det samma rätt användes til behof,
Och tas med wårdnad mot, är bästa lydnas prof.
Doch, låt mig ej däri din godhet endast sätta,
At du oß mänsfjor täks med jordist fylnad mätta!
Låt mig ejtro, det du dig wårdar blott om mig,
Då, i det minsta grand, din Almagt yrar sig.

Min lefnad styr i alt, hwad helst jag gör och låter,
At jag, från straff förskont, från fall uprättas åter.
Låt kärlekslagen ej bli särad eller glömd,
Och ingen själ af mig bli til det wärsta dömd.
Går jag på wågen, den din sanning wisa plågar,
Så låt mig slyta dit, ifrån förderfwets wågar;
Men är jag ond och wrång, så gör mig krafrigt
bögd,

At wandra liffens wåg, som bår til ewig frögd.
Från högfårds öfwerdåd så nådigt mig bewara,
At högmod aldrig mig må störta ned i fara.
Låt mig ej misnögd bli med min bestårda del;
Än, hwad din wisshet gör, är utan brist och fel.
Medömkan låt hos mig af nästans nöd upwäckas,
Och andras ringa brätt med kärleksmantel täckas.
Darmhertighet af dig låt mig så ymnigt se,
Som jag, af Christlig pligt, min nästa bör bete.
För öfrigt, medan jag hos mig all swaghet märker,
Och du med nådig hand de swaga mäktigt stärker,

E 5

Så

Så led mig, kraftigtvis, min hela wandrings tid
 Igenom lif och död, til oförgånglig frid.
 Men, låt imedlertid, til des jag hån skal fara,
 Min lott, nödorstigt bröd, och fridsam lefnad wara.
 Hwad eljest din förshn mig nekar, eller ger,
 För winning anser jag, enär din wilja sker.
 Allswåldig Gud! hwars glans af dräplig åra lysen,
 I all den wida rymd, jord, haf och himmel lysen,
 Samdrägtigt, som sig bör, dig alt, hwad skapat är,
 Et ouphörligt lof hembäre, fjärr och när!

Cederbourg.

Kyrkotidningar.

Uti Marstrand's Stads-Församling äro lefwandes
 födde:

År	söner.	döttrar.	döde personer.	wigde par.
1749	5	4	12	10
1750	10	13	20	2
1751	6	8	12	2
1752	7	10	12	5
1753	6	11	8	12
1754	13	11	13	4
1755	12	11	28	10
1756	14	9	16	4
1757	10	7	25	3
1758	12	12	29	5

191 födde. 175 döde. 57p.w.

Folkrikheten härstädes war alså nog större i den
 gamla tiden: ty emellan 1670 och 1679, på de tio
 åren,

åren, då man sätter et medium, föddes wid på
 29 barn, dödde 49 personer och wigdes 10 par om
 året.

I sednare tider finnas antalen tämligen indrag-
 na: til exempel, 1718 och de följande nio åren til
 1727 föddes 22 barn, dödde 20 personer, och 6 par
 wigdes: beshinnerligt, at år 1719 hjonades här 12 par.

Defutan märkes, at år 1749 bestod hela folkho-
 pen i Marstrand utaf 456 personer; år 1750 utaf
 463; år 1751 af 470; år 1754 af 517, och år 1758
 utaf 603.

Jag hade så när förgåtet at härwid bifoga för
 år 1759, det 23 barn blifwet födde, 16 personer döde
 och 14 par wigde.

Sluteligen erinras, at jag i detta blad har al-
 deles intet 'asseende på Guarnisons-Församlingen,
 fast än man på andra orter, utom någon nödwän-
 dighet, blandat Marstrand ihop med Carlsten, näml.
 Staden med Fästningen, warandes stundom selsk-
 wa domstolen däruti selagtig.

Gothenius.

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Jönköping. Här börjar Kongl. Hofrätten
 sin Session med Domprådikan den 6 Februari.
 Marknaden aflopp icke til många säljares båtнад.

Resande

Resande äro Rector Scholæ i Marstrand, Herr Magist. Joh. Gothenius, och Philos. Candidaten Herr Welt Euren ifrån Hernösand, bor på Seodholmns-fällaren; Peruquemakaren Gobr. Timman ifrån Nstad, logerar hos Bagaren And. Sundgren; Vice-Häradshöfdingen Mart. Lindberg ifrån Borås, och Pädagogus Magister Elias Bellander ifrån Kongsbacka, hos Olof Westerling; äfwen Målaren Mäster Carl Gust. Nerman och des. Hustru ifrån Jönköping, hos Underfulten Blomsterdahl.

Götheborgske Weyelcoursen.

Onsdagen, den 30 Jan.

London	-	-	63 $\frac{3}{4}$	-	-	Dal. R:nt
Amsterdam	-	-	58	-	-	M:f R:nt

Små Kyrko-tidningar.

Prädikanter. I morgon, eller Kyndelmessdagen, uti Ottesången Adjunct. Herr Mag. Nordblom; i Högmessan Catecheta, Herr Mag. Gården och i Åströnsången Stads-Commministern, Herr Mag. Gadelius.

I öfvermorgon, eller Söndagen, uti Ottesången Adjuncten, Herr Olof Lindman; i Högmessan Adjuncten, Herr Mag. Montin, och i Åströnsången Adjunct. Herr Mag. Nordblom.

1760

I Swen

I Swenska Församlingen är, frän den 24 till den 31 Jan. födt 1 Flickobarn: Döde Borgaren Joseph Hyllegren, af lungfot, en Enka af älderdoms swaghet, och et Gossébarn af hosta.

I Lysta Församlingen döb Fru Margareta Rosenbusch, salig Herr Johan Werkens Enka, af tärande sjukdom.

Et Äfwentyr,

den 7 Januarii 1760.

Intet misbrukas mer än friheten, när den icke styres af sedolära och Christendom. Den förwandlas då uti barbari. Aldrig hafwa Sveriges Inbyggare i hedna-tiden waret kände för annat än hjälpsamhet emot nödlidande. Därföre blir det en ny tidning, hwilken nu berättas.

För en resande frän G--- gick hjulet sönder efter tre sjerdedels mil. Det stödde wid en by, som börjas på P, och lyftas på E. Efter begäran får han lof at föra sin wagn in på gården.

Wården hade den omätteliga godheten, at bjuda honom in i sin egen warme kammars. Barnen sutto qwar uti wagnen, men begrepos icke under denna höstligheten. Fadren begärde, som han bodde, en brasa i serstildt rum för barnen, men såfångt. Det sadas icke wara gästgifwaregård, och wården berättade, at han wore friman, tackade ock Gud därföre. Den resande böd ändå en til två duccater för en brasa; men fick ej annat swar, än at det ej wore gästgifwaregård. Mannen satte sig hos barnen

barnen uti wagnen at sofwa. Wården kom
 skund efter, öppnade wagnen, och bad honom komma
 in. Den resande förtretad öfwer kölden, som stån-
 tes in i wagnen, måste gå ut, i tanke at den höf-
 heten skulle hjälpa honom til rum och brasa för
 men; men det förblef wid wårdens frihet, och
 han ej wore gästgifware. Den resande böd ge-
 natt, satte sig uti wagnen, reste med undran i be-
 tingen sin wåg ut denne gröne winterborgen ut
 aff led, ledsen at den skulle bära Swenskt namn
 som stöckade sig, såsom han waret Hottentot, eller
 i Jamaica.

Jag beder eder, käre landsmän, låter allden
 Swenskt höflighet och medlidande för nödstälde
 nas, utan står eder åder, at den oäkta blodet
 rinna bort!

Om frihet skall där bestå,
 At man ej nöddgas hjelp bewisa,
 När andras nöd behöfwer lisa,
 Hvad nytta gjorde frihet då?

Så ädelt namn ej smittas bör
 Af ägg och egennyttans swårta.
 Wälgerning wisa med godt hjerta,
 Swenskt dygd och redlighet tilhör.

S . . .

Sagan om Jon Rimardson.

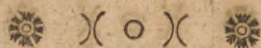
Jon Rimardson war en waghals, och tjentade
 Danske Konungen både til sjös och land. Efter
 egen

egen bekännelse, hade han fört et ogudagligt lef-
 werne; och då Konungens sönmagt en gång up-
 bådades, gick han til Segels ifrån Styrso. Den-
 na är utantwifwel den ö, som ligger i södre stjär-
 gården, utan för Nyellsborg; helst et par af de
 därwid belägne holmar och stjär, som kallas i Hi-
 storien *Budsis* och *Brindholm*, igenkännes
 än i dag, under namn af *Buskår* och *Brännö*.
 Här måste Jon Rimardson med den andra be-
 sätningen kasta tärning, om hwilken som skulle
 gå öfwer bord, at därmed ofelbarligen biidka et
 wredgat och oroligt haf. Då nu lotten träffa-
 de Jon, bekände han en fäselig mängd af grofwa
 begångna synder; hwarpå han genast undergick sig
 wätmatiga, ehuru widstrepeliga, straff. Om det
 påstade ändamålet, nämligen et stillare wäder,
 därigenom erhöles, omtalar ej Historien. Man
 har större orsak at twifla därom: ty sagan förmår,
 at af hela besätningen, som bestod af 147 man, blef-
 wo 5 allena bärgade, och däribland Herr Jons
 trotjenare.

At Danske flåttan hafst hamn och tilhåll wid
 Styrson, har man mycken orsak at tro: så wida
 folket kunde därstädes hafwa et wakande öga på
 sine grannar. Gränsefålnaden imellan tre riken
 möttes här i någden, nämligen på Danaholmen,
 som ligger wid pass 1 mil uti Nordwest ifrån den
 omtalta Styrso. Danaholmen kallas nu gemen-
 ligen *Liljan* eller *Lillan*.

E . . .

Små

Småfäker.

Den Herden gör ej snåle,
Som från sit lilla får
Til andra hjordar går,
At deras wäl, och eget någe fåta.
Han kommer ej ihåg, hwad på et farligt fält
Deß enda får kan möta.

F . . .

Apologi för en omogen Älskare.

Du larmar grymt med dit gewär,
Mot en som råkat blifwa lär,
Och welat in i Fröjas tempel.
Betänk, han har ju nog exempel,
Båd Swenska, Danska, Franska, Wälska,
En almant älskad Nymph at älska.

R . . .

Kundgöresser.

Om någon har låntagne eller innestående böcker
hos salige Herr Dlof Liedner; tåktes den samman
gifwa det med förfsta tillänna hos deß efterlemnad
Enka, at förekomma mistning å omse sidor.

En solo på Viol, och en dito på Viol de Gamb
tillika med en säng-aria, wåntas näste Torsdag.

 Götheborgska
Magasinet.

Ördagen, den 9 Februarit 1760.

En Saga.

Djurens H. Erre sammankalla'
Djur och fånad på en ort,
Til at se, hwem ibland alla
Största dater hade gjort.

På det gamla kämpawiset
Lågar Elephanten först:
Han ock tror sig wårdig priset,
Som bland alla djuren störst.

Men får höra dessa lagar
Af Monarchens läppar gå:
Ers obåklighet behagar
Genast wandra härifrå.

F

Båtre

* Denna Kåbel är mig tillskickad ifrån en witterhets
älskare i Upsala.